

ISTINA O TETANUSU – Bolje da te ujede »besno« kuće, nego da te »leči« savremena medicina

Vakcinacija dece protiv tetanusa je kod nas zakonom obavezna, a postalo je uobičajeno da nakon se nakon svakog ujeda psa, mačke ili druge životinje odmah pristupa davanju antitetanus seruma.

Čini se da ni većina lekara uopšte ne zna šta je zaista tetanus, a još manje su im poznati efekti vakcine.

Piše: Ivona Živković

Takozvani "psi lualice" i "briga" komunalnih službi na rešavanju ovog "problema" poslednjih godina je tema koja se često u Srbiji otvara u režimskim informativnim medijima. Dramatičan način na koji se na udarnim vestima izveštava o tome kako je neki pas ujeo nekog čoveka, posebno dete, doprineo je da se među građane, naročito roditelje, useli paničan strah od ovih životinja, čak do nivoa histerije.

O tome da je uređivačka politika svih udarnih medija u Srbiju potpuno pod kontrolom okupacionog stranog faktora (koji deluje preko domaćih službi državne bezbednosti), nećemo ovde potencirati.

Većini čitalaca ovog sajta je to poznato.

Iako su hiljadama godina takozvani domaći psi prisutni u ljudskim naseobinama (kao i mnoge druge životinjske vrste – ptice, insekti, mačke, goveda, itd.) kao prirodni čistači otpadaka ljudske ishrane, primetno je da se susret sa ovim životinjama sve više doživljava sa nelagodnom, strahom pa i histeričnom panikom? I to je posebno izraženo kod gradskog življa. (Cigani, kao pagani ovaj problem nemaju). A ovaj upravo veštački indukovani strah kod ljudi i te kako može da promeni prirodno prilično skladan odnos čoveka i

psa. Jer, poznato je, da psi kada osete kod nekoga strah tu osobu doživljavaju kao slabiju žrtvu i osile se i kidišu.

I tada mogu i da ujedu. Kao i sve druge životinje.

I to je Zakon prirode, jači od svih ljudskih zakona.

Malo je, međutim, poznato da je dramatično izveštavanje medija o ovakvim psećim napadima samo perfidno plansko sprovođenje jedne široko osmišljene psihološke operacije. Ona se vešto nameće iz nevidljivih poslovnih centara moći i njihovih agenata (preko podobnih urednika i neupućenih novinara). I strah od pasa se sve više širi.

Ali, ko ima koristi od toga da se ljudi plaše običnih pasa, vrstom sa kojom ljudi mogu veoma skladno da žive. Čak i u istom stanu.

Odgovor je - farmakobiznis i proizvođači vakcina protiv tetanusa i "besnila". Jer ono što ljude najviše plaši je mogućnost da od ugriza pasa ili mačke dobiju "opasno" besnilo ili "opasan" tetanus. Obe ove bolesti se u medicinskoj literaturi u poslednjih 100 godina opisuju kao dve najopasnije bolesti koje izazivaju određeni virusi tj. mikro organizmi.

O tome da virus besnila ne postoji (kao što ne postoje nikakvi [patogeni virusi](#)) i da je ["besnilo" kao bolest koja se prenosi ugrizom čista izmišljotina](#), već smo istražili.

Sada ćemo malo bolje pogledati i šta je tetanus i koliko je on zaista opasan. U stvari ono što je u čitavoj priči najopasnije je upravo serum protiv tetanusa.

ŠTA JE TETANUS?

U jednoj od mnogih popularnih brošura za zdravstvene radnike i roditelje koja je napravljena u skladu sa podacima i stavovima koje zvanično proklamuje Svetska zdravstvena organizacija (glavni guru svih lekara sveta koji praktikuju konvencionalnu alopatsku medicinu) i koju je finansirala država, za tetanus stoji ovakav proglas:

Tetanus je teško, često smrtonosno oboljenje, koje se lako i sigurno sprečava vakcinacijom!

U skladu sa ovim - vakcinacija protiv tetanusa je zato zakonom obavezna za svu decu. To valjda treba da znači brigu države o deci. Na žalost, videćete da je u pitanju čist zločin prema deci.

KALENDAR VAKCINACIJE

program vakcinacije vašeg deteta zavisi od njegove starosti i telesne mase

Uzrast	TBC	Hep-B	DiTePer	Polio	Hib	MMR
rođenje (porodilište)	x	x				
sa navršениh mesec dana		x				
sa navršena 2 meseca			x	x	x	
sa navršena 3,5 meseca			x	x	x	
u toku 5. meseca			x	x	x	
sa 6 meseci		x				
sa 12 do 15 meseci						x
sa 17 - 24 meseca			x	x		
sa 7 godina (pre škole)			DiTe	x		x
sa 12 godina		x*				x**
sa 14 godina			DiTe	x		x

* deca koja nisu primila Hib vakcinu, primiće 3 doze

** deca koja nisu primila MMR vakcinu, biće vakcinisana

Vakcina protiv tetanusa je spakovana kao vakcina protiv difterije, tetanusa i velikog kašlja (DiTePer) ili samo DiTe. Izračunajte sami koliko puta se dete mora ovim vakcinisati.

Istina je međutim, da je tetanus veoma retko oboljenje, kao i da ne postoji test koji pokazuje da je u pitanju baš tetanus, a ne neko drugo trovanje. Procenat smrtnosti obolelih od tetenusa je oko 50 posto, a ne postoje nikakvi naučni dokazi da se vakcinacijom tetanus može sprečiti, niti izlečiti (kako se to od strane Svetske zdravstvene organizacije tvrdi).

Ali postoje brojni pokazatelji da antitetanus vakcine mogu indukovati mnoge druge bolesti.

BAKTERIJE CLOSTRIDIUM TETANI SU POTPUNO BEZOPASANE

Postojanje tetenusa se dugo vezivalo za nalaženje u organizmu bakterija Clostridium tetani.

Ova teorija o bakterijama je u medicinskim knjigama više puta menjana i razvijana. U vreme kada je u modi bila teorija Luja Pastera o patogenim mikro organizmima verovalo se da je uzročnik bolesti sama bakterija, pa su i mnogi medicinski udžbenici tada tako pisali.

Ali, savremena mikrobiologija nastoji da zna šta se tačno događa na ćelijskom nivou i u samim ćelijskim organelama (jer ljudski organizam je samo skup ćelija) kad dođu u dodir sa ovakvim bakterijama. I našli su da se ne događa ništa, pa je još 1920. ser Leonard Hil u jednom izveštaju Medicinskom istraživačkom Komitetu napisao: "Bacili tetanusa i gasne gangrene koji su očišćeni i ubrizgani u organizam su bezopasni".

Takođe, u elaboratu objavljenom u "A System of Bacteriology" (Vol III, strana 307) doktori Bosanquet i Eyre tvrde: "Bakterije (*Clostridium tetani*) u čistoj živoj kulturi su nesposobne za vegetiranje. To znači da se u takvom okruženju ne mogu ni razmnožavati".

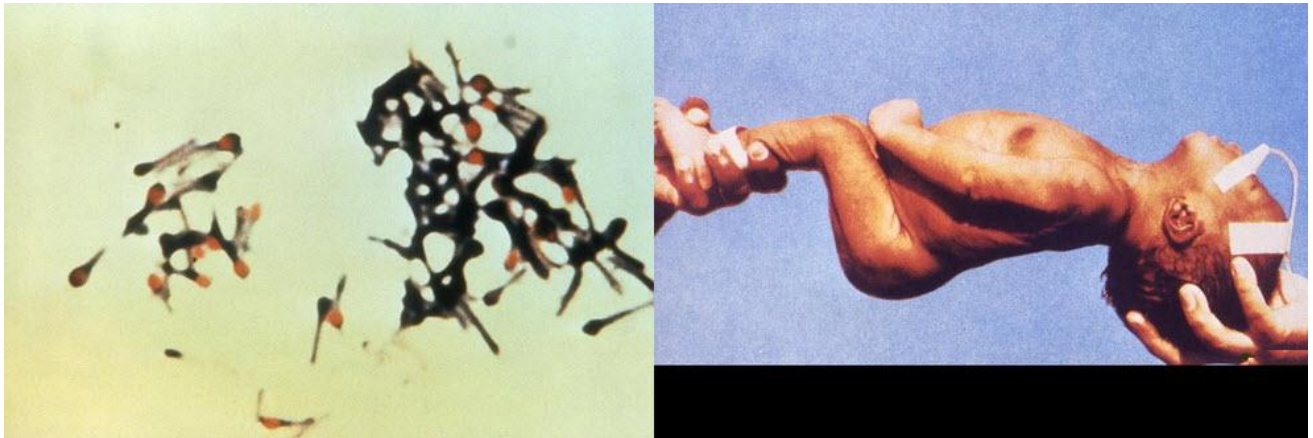
U knjizi "Zvanična istorija rata" (Patologija) iz 1923. navodi se: "Tetanus bacili su pronađeni u 20 posto ratnih rana, ali simptomi tetanusa nisu bili prisutni. U 50 posto nesumnjivih slučajeva tetanusa bacili nisu mogli da budu pronađeni."

Takođe se navodi u mediinskoj literaturi i slučaj da su *Clostridium tetani* bakterije uzete od osobe koja nije bila zaražena tetanusom i veštački su kultivisane u laboratoriji 882 dana. Izveden je tada dobro poznat zaključak da ove bakterije i njihove spore mogu biti prisutne u ranama, a da ne izazovu tetanus, odnosno da su u čistoj kulturi potpuno bezopasne.

I ove bezopasne bakterije su zaista svuda oko nas. Ima ih u zemljištu, posebno poljoprivrednom (medicinska nauka ovakvo zemljište i dalje dramatično naziva "tetanogenim"), nalaze su u životinjama i kod ljudi, uglavnom u crevima, a mogu se naći i na koži.

Dakle, da samo prisustvo ovih bakterija u ljudskom organizmu ne predstavlja opasnost odavno je poznato. Ono što može da izazove tetanus je toksični produkt ovih bakterija i to samo ako se on nađe u određenim uslovima odnosno ukoliko nema kontakt sa kiseonikom koji ga sagoreva. U zavisnosti od efekta koji takav toksin izazove, definisana su dva tipa toksina: tetanospazmin, koji napada ćelije nervnog sistema i tetanocilin koji napada crvena krvna zrnca. I jedan i drugi tip toksina spadaju među najotrovnije toksine (ukoliko do njih ne dopire kiseonik).

U slučaju da tetanospazmin ne sagori on se preko krvnih sudova prenosi do nervnog sistema i tada nastaje bolest nazvana tetanus koja se manifestuje grčom mišića, paralizom pojedinih organa i ishod može biti smrtonosan.

Sam način delovanja ovih toksina nije dovoljno poznat, neki tvrde da uopšte nije poznat, ali u svakom slučaju simptomi tetanusa su simptomi trovanja krvi.

Zanimljivo je da ne postoji specifičan test kojim se utvrđuje baš prisustvo ovog toksina, pa se tetanus i dalje utvrđuje samo na osnovu prisustva bakterija Clostridium tetani, što ne znači da je njihov toksin uvek i uzročnik onoga što se dijagnostikuje kao tetanus.

MALI JE BROJ OBOLELIH OD TETANUSA

U svakom slučaju svaki lekar danas zna da je uzrok mnogih bolesti, pa i tetanusa nehigijena, zagađenost rana i prodor prljavštine u organizam koja zatvori put kiseoniku i dovede do nagomilavanja ovog toksina koji je produkt života ovih opšteprisutnih bakterija Clostridium tetani. Zato je tetanus izuzetno retko trovanje u civilizacijski razvijenim zemljama gde kod ljudi postoji znanje i svest o higijeni.

U SAD samo oko 50 slučajeva obolelih godišnje se registruje, a u Nemačkoj je 1994. bilo samo 17 obolelih. U Australiji se godišnje ne registruje više od 12 slučajeva, a polovina obolelih je prethodno bila i imunizovana protiv tetanusa. Ali, očito neuspešno.

Po zvaničnim podacima Instituta za javno zdravlje Srbije, 2007. je od tetanusa umrlo 7 osoba, a obolelo 11.

U Vojvodini, koja se smatra izuzetno "tetanogenim" područijem (!?) na 100.000 stanovnika procenat obolelih je "čitavih" 0,3 posto. Koliko njih je bilo prethodno imunizovano ne postoje podaci.

U svakom slučaju, radi se uglavnom o starim ljudima, većinom poljoprivrednicima, higijenski nedovoljno prosvetljenim osobama koji se na nešto ubodu, i mesto uboda ne operu i ne dezinfikuju i to im se zagadi.

U zemljama sa veoma lošom higijenom oboli od tetanusa godišnje oko 33 posto stanovnika, i to su uglavnom Afrika i Azija.

Najviše trovanja od tetanusa je u tim zemljama kod beba kojima se pupčana vrpca seče prljavim makazama ili nožem, i gde se žene porađaju često u štalama pored stoke.

Dakle, ako je higijena većine ljudi danas na visokom novou, ako svako zna čemu služe alkohol, vodonik peroksid, jod, voda i sapun, i ako je tako mali broj obolelih registrovan, zašto se onda vrši masovna obavezna "preventivna" vakcinacijom protiv tetanusa?

Još bolje pitanje je koliko ona zaista ima efekta? Jer, poznato je da onaj ko preživi trovanje tetanusom ne ostaje imun na pomenute toksine nakon toga, pa se logično svako ko razmišlja mora zapitati kako se ta imunost stiče vakcinom odnosno ubacivanjem seruma od krvne limfe neke životinje zatrovanog toksinima?

Odgovor je - nikako.

Očito, čitava ujudurma oko tetanusa je samo vešto smišljena propaganda farmaceutskog biznisa.

FORMIRANJE ANTITELA NE PREDSTAVLJA IMUNIZACIJU

Da bi se lekari što više zamajavali, perfidno su u medicinske naučne krugove plasirane izopačene teorije o imunizaciji koja je povezana sa aktivnostima antitela koja se proizvode u krvi kod svakog čoveka u određenim okolnostima u manjoj ili većoj koncentraciji.

I napravljena je teorija o antitelima kao važnim faktorima imunizacije, bez ikakih dokaza, da bi se onda iz ove teorije izmislili i plasirali razni testovi za utvrđivanje koncentracije ovih antitela u odnosu na prisustvo neke supstance.

I po ovim testovima su utvrđivani efekti raznih vakcina i medikamenata.

Ova laž je pre dvadesetak godina došla do apsurd, kada je veštački indukovana bolest AIDS (gde je ubačena sintetizovana mikroplazma određenoj rizičnoj populaciji) počela da se vezuje za jedan ovakav test. Tako je po testu definisno da je izuzetno visoka koncentracija antitela preduslov za sticanje bolesti AIDS (pozitivan test). Kod imunizacije se,

medjutim, upravo povećavanjem antitela u krvnoj plazmi smatra da je rizik od dobijanja bolesti smanjen. Pa se i efikasnost vakcina merila brojem stvorenih antitela. Ako se antitela stvore nakon ubrizgavanja seruma, organizam je zaštićen, a ako se ne stvore vakcina nije efikasna. O tome da pojedina stanja organizma, kao na primer trudnoća, uvek pokazuju veliki broj antitela, tvorci AIDS histerije su prećutkivali.

I to je očito bila jedna perfidna izmišljotina. Jer, nezavisna istraživanja su dovela do drugačijih zaključaka.

Ono što se zapravo nalazi u vakcinama protiv tetanusa je takozvani toksoid. To je upravo toksin bakterije *Clostridium tetani* koji i izaziva tetanus, ali se on specifičnim tretmanom (titracijom) na neki način "oslabi" odnosno dovoljno razblaži tako da mu trovačka moć drastično opadne, ali ne savim. Tako on ostaje dovoljno otrovan da može da izazove neku reakciju organizma (!). Ovaj najmanji iskazani efekat trovačke snage su "stručnjaci" nazvali - titre.

Dakle, on i dalje mora da ima efekat toksina (da izazove reakciju organizma u koji se ubaci) ali naučnici kažu da je u toj i toj koncentraciji on bezopasan (!). I to je još jedan apsurd. Jer ako je "bezopasan" on nema nikakav efekat, ako pak ima efekat on je znači i dalje otrov. To je valjda čitava logika.

Ako je nešto otrovno i dalje je otrovno bez obzira koliko je razblaženo i organizam taj otrov može razgraditi i eliminisati ga ili ne može i on opstaje u negde u telu.

Dakle, "mudra" teorija da imuni sistem ovako razblažen otrov ne razgradjuje već ga, valjda, "stručno analizira", i "zapisuje" sve podatke o njemu u vodi evidenciju i svojoj bazi podataka o otrovima i slično, samo je zatupasta vizija onih lekara koji prihvataju ovu nebuloznu teoriju o tome da se ubacivanjem "oslabljenog toksina" indukuje imunitet.

Na žalost, mnogi naučnici, a posebno obični lekari jednostavno veruju svojim knjigama koje im se plasiraju kao skupi udžbenici i zaslepljeni "velikim" naučnim istraživanjima i teorijama (posebno ako su izloženi na važnim simpozijumima) uopšte ne uključuju sopstveni mozak i ne razmišljaju logički. Još ako im farmaceuti za tu "zaslepljenost" plate skupa turistička putovanja na razne simpozijume za još veće zatupljivanje, onda su posledice takve da sumanute ideje i teorije postaju naučne smernice u dugom nizu godina. Tako su se i vakcine protiv tetanusa nametnule kao primarni lek i profilaksa, daleko ispred higijene.

RAZORNI EFEKTI ANTITETANUS VAKCINE

Ali, kada je u pitanju ubacivanje toksina organskog porekla u krv, efekat je mnogo razorniji nego kada su u pitanju hemikalije. Jer, je poznato da je u Prirodi sve povezano (planeta Zemlja je jedan živ organizam), pa će se organska supstanca u živom ljudskom organizmu (koji stalno stvara i u kome se stalno vrše elektrobiohemijski procesi) kad-tad u nešto ugraditi. Dakle, organski otrov se u organizmu može negde smestiti i dugo može biti neaktivan, a može se u određenim okolnostima aktivirati. Jer, sve organske čestice mogu da prime energetski impuls. Koja je frekvencija impulsa na kojoj će neki toksin (organska čestica) početi da radi, a na kojoj da spava, najveći je izazov današnje vrhunske nauke koja se time bavi, ali se od javnosti takva istraživanja i dalje skrivaju.

Posebno, treba istaći da svi otrovi, posebno organski, deluju kumulativno, a antitetanus serum je upravo toksin koji se iz više puta vakcinacijom i ravakcinacijom unosi u organizam. I to je neko perfidno smislio.

Za spravljanje ovog seruma (gajenje toksina bakterije Clostridium tetani) koristi se konjska plazma (pročišćena od crvenih krvnih ćelija) ali su u ovoj plazmi i te kako nalaze brojni proteinski parčići. I oni nisu mrtvi (ništa nije mrtvo što je Priroda stvorila), već samo "uspavani" proteini bez dovoljnog energetskog impulsa, ali čim ga dobiju oni se aktiviraju i počinju sa stvaralačkim radom.

Lekarima je poznato da upravo ovi konjski serumi proizvode više anafilaktičkih reakcija (teške alergijske reakcije), nego drugi serumi. Nije ni čudno jer se očito tada jedna životna forma aktivira u drugoj. I tada se rad napadnutog organizma mora maksimalno pojačati – ubacivanjem adrenalina. I to je propisana terapija kod anafilaktičkog šoka.

Takozvane alergijske manifestacije pojavljuju se nekad odmah nakon ubrizgavanja seruma ili mogu sa zakašnjenjem do 14 dana. Rane reakcije na antitetanus vakcinu uključuju anafilaktički šok, gubitak svesti i, ne retko smrt. Kasnije reakcije mogu biti groznica, jeza, urtikarija, anginoneurotični edem, natečene limfne žlezde, bolovi u mišićima i zglobovima.

Da medicinska pseudo-nauka i Svetska zdravstvena organizacija, lažu i obmanjuju najbolje pokazuje to što se za ovakve reakcije organizma na razne vakcine i njihove toksine krivica uvek prebacije na sam organizam pacijenta pa se kaže da je neko više ili manje "senzitivn". Ako neko baš burno odreauguje na neki toksin ili hemikaliju na kojoj stoji naziv "lek" , pa od nje i umre, onda se za njega u ovoj medicinskoj pseudo-nauci kaže da je bio hipersenzitivn ili da se lekar nije držao propisane doze.

Kakva glupost!

U svakom slučaju **FARMACEUTSKI OTROVI NIKADA NISU KRIVI ZA NEČIJU BOLEST ILI SMRT**, to je zakon koji nameće farmaceutski biznis preko svojih plaćenih pseudo naučnika. Lekari koji ovu perfidnu i ubitačnu igru ne prihvate ne mogu dobiti licencu za rad.

Da se formiranjem antitela stvara imunost organizma najobičnija je izmišljotina koja nikada nije dokazana. Inače, antitela se nakon primanja antitetanus vakcine počinju da stvaraju tek nakon četiri dana.

Neke studije su pokazale da je koncentracija antitela koja su stvorena nakon vakcinacije daleko manje od one koja bi se stvorila prirodnom infekcijom. Toksini ne reaguju u organizmu samo svojom koncentracijom, već njihovo aktiviranje zavisi i od drugih faktora, na primer prisustva i nekog drugog toksina koji takođe može da utiče na stvaranje antitela. Odavno je otkriveno da postoji različit, ali specifičan odnos toksina koji je kritičan za svaku pojedinu vrstu. Ono što je otrovno za čoveka nije i za majmuna i pacova sl.

Svako statističko prikazivanje smanjenja broja obolelih od tetanusa zbog primene antitetanus vakcina je samo obična propaganda i ona nema veze sa stvarnom medicinskom naukom.

VAKCINACIJA JE TROVANJE I NIŠTA OSIM TROVANJA!

Takozvana imunizacija je u stvari mehanizam za kvarenje imunog sistema. Jer imuni sistem ima dva režima rada kao dva pola (celularni i humoralni) i oni su u recipročnom odnosu. Kada je jedan stimulisan da se aktivira i kada ćelija proizvodi antitela, koliko god se ona više stvaraju, drugi pol radi slabije, a upravo na njemu su citotoksične T ćelije (ubice toksina). Tako je, u stvari, ubrizgavanje agensa (toksoida) sa vakcinom koji podstiče stvaranje antitela, rezultira time da čitav organizam postane onesposobljen da toksine neutrališe pomoću T ćelija i oni se talože.

Dr. Rebeka Karli na ovo skreće pažnju i kaže: "Mimoići mukozni aspekt imunog sistema i ubrizgati toksin ili mikroorganizme direktno u krv vodi razaranju samog imunog sistema pri čemu se IgA (imunoglobulin A) transmutira u IgE (izotop odnosno antitelo) i B ćelije postaju hiperaktivirane i počinju da proizvode patološke količine antitela koja napadaju sam organizam, a zaustavlja se rad citotoksičnih T ćelija "potajno adaptiranih" (mutiranih).

"Ovakve ćelije (potajno adaptirane) su formirane kada su se virusi iz vakcine (čitaj proteinski genski parčići iz vakcina) kombinovani sa virusima (čitaj proteinskim genskim parčićima) iz tkiva upotrebljenog da se oni uzgajaju

(životinjsko tkivo), ili kada bakterija izgubi svoj ćelijski zid, a što se događa kada neko pije antibiotike i transformiše ćelijski zid u L formu. To vodi do nedostatka važnih antigena koje ćelularni sistem normalno mora da raspozna. Drugi primer su potajno adaptirani (mutirani) citomegalovirusi koji rastu na bubrezima afričkog zelenog majmuna u njihovim ćelijama i koje su bile korišćene da bi se na njima uzgajala kultura polio virusa za vakcine. Tako, ne samo da su mnoge vakcine bile inokulirane sa virusima polio, već i sa citomegalovirusima”.

Vakcinacija očitno nije ništa drugo do perfidno smišljano trovanje uz perfidno plasiranu teoriju o imunizaciji, ali koja je samo puka teorija. Teorije su samo izmišljotine i ništa više. Od lekara se samo zahteva da u njih veruju. I mnogi veruju.

U SRBIJI PSI NAPADAJU I GRIZU BAŠ KAD NEMA SERUMA PROTIV BESNILA

Aprila meseca 2011, baš kada su u Srbiji zalihe vakcina protiv besnila bile u nekim ustanovama u potrošene ili na izmaku (a neko je to evidentirao), usledilo je nekoliko dramatičnih napada pasa lotalica (uspostavilo se kasnije samo jednog), najpre u Kuli (gde gluvonema majka nije mogla da objasni ko je napao njeno dete, a dete odlučilo da se “brani ćutanjam”), a zatim u Kuršumliji. Mediji su o tome odmah dramatično izvestili, a ministar zdravlja Zoran Stanković je odmah naložio da se vakcine protiv besnila “hitno nabave”. I građani su tako perfidno zastrašeni i uvereni da su troškovi oko kupovine istih nešto savim normalno i korisno, a besnilo, tetanus i psi su nešto od čega se treba plašiti kao od babaroge.

"PSI RATA" VREBAJU!

Ako se pitate kako to da ni jedan ministar zdravlja u Srbiji još nije podigao svoj glas protiv obaveznog zakonskog trovanja dece vakcinama (koje sadrže razne organske i neorganske toksine) ili pak upoznao javnost sa mogućim negativnim efektima vakcinacije, to je samo zato što ne bi bio ministar. Mogao bi samo da bude običan lekar, ali bez licence za rad.

A da su vakcine "majka" mnogih bolesti pokazuju i podaci dr. Berta Klasena, imunologa iz US centra za kontrolu bolesti (US Centers for Disease Control) iznetih na jednom savetovanju o uzrocima nastanka dijabetsea u Kanadi 2000. Dr. Klasen je izneo da sledeće vakcine procentualno učestvuju kao uzročnici stvaranja dijabetesa: vakcina Hepatitis B (50%), hemofilus (25%), vakcina za tetanus (20%), protiv difterije (9%), protiv velikog kašlja (23%). Sve ove vakcine, odnosno toksini u njima imaju samo kumulativan efekat, naglasio je dr Klasen.

Dakle, umesto pasa, čuvajte se vakcinatora!

